

Ragnar Kjartansson, *The End: Rocky Mountains*, 2009

“My pop-star days are over,” fastslo Ragnar Kjartansson kategorisk i 2009. I tidligere år hadde Kjartansson opptrådt som frontfigur i grupper som Kanada, The Funerals og elektro-glamrockkvintetten Trabant, og han hadde en rekke albumer bak seg. Fram til 2005 spilte billedkunst en underordnet rolle i kunstnerskapet hans, og selv etter at det kunstneriske tyngdepunktet har skiftet over mot performance, har musikken forblitt et viktig aspekt ved arbeidene hans. I *The Great Unrest* (2005), en fire uker lang performance, står han i et avdanket, lite teater på sørkysten av Island, omgitt av kulisserester, skrot og utrangerte musikkmaskiner og spiller monotone bluesakkorder på gitaren. For Manifesta 7 laget han nok en musikalsk utholdenhets-performance, *Schuhmann Machine* (2008). Også *God* (2007), et tredje viktig arbeid i grensefeltet mellom musikk og kunst, var basert på en live-performance og fant sin endelige form som videoinstallasjon.

The End – Rocky Mountains ble i utgangspunktet laget som en videoinstallasjon i flere deler som ble vist på den islandske paviljongen på Venezia-biennalen i 2009. På fem videoskjermer ser vi Kjartansson og multiinstrumentalisten Davíð Þór Jónsson stå blant Rocky Mountains storslagne, snødekte fjell iført Davy-

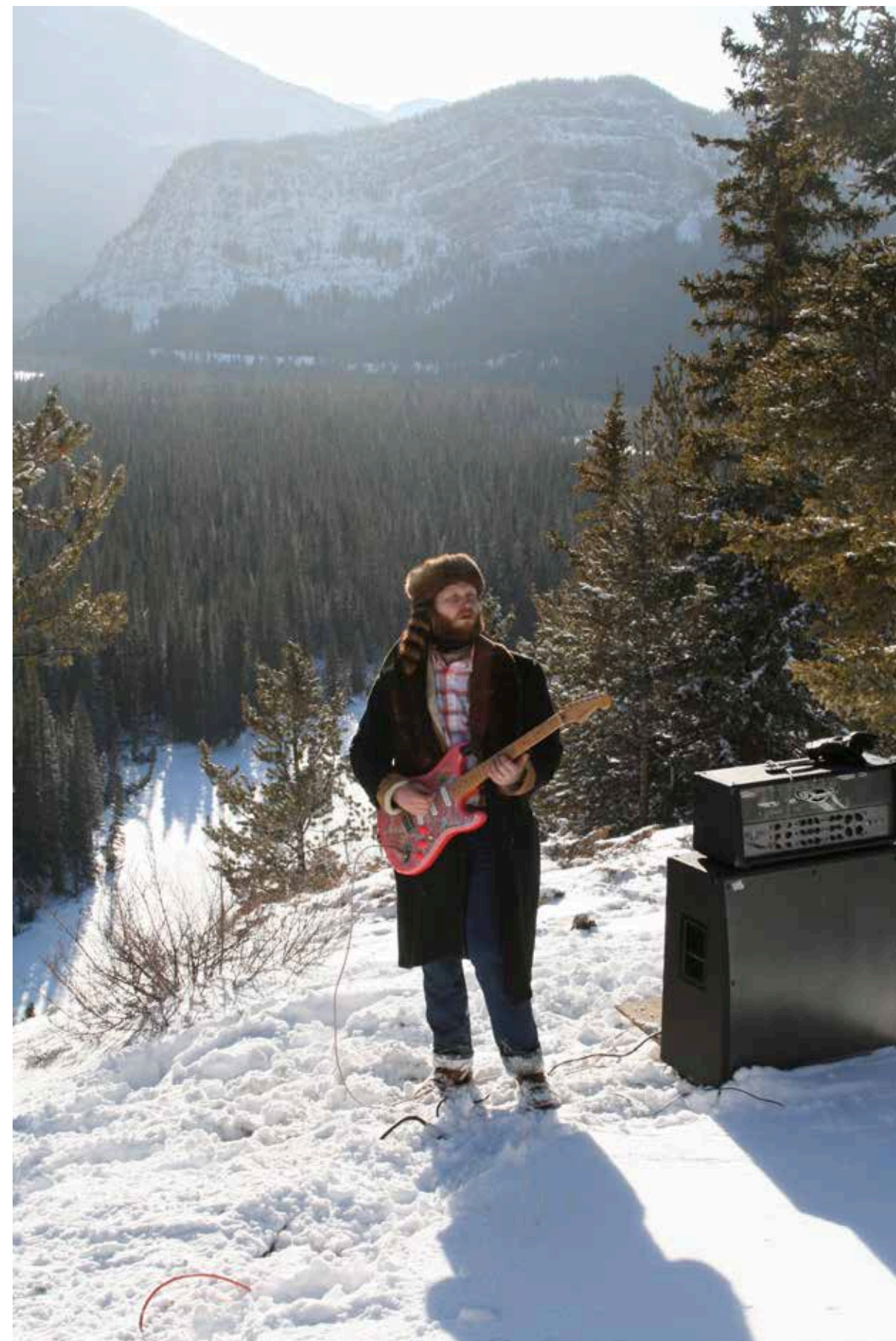
Crockett-antrekk og fremføre en langtrukken countrylåt. De spiller på forskjellig instrument på hver skjerm, henholdsvis gitar, banjo, bass, slagverk og flygel, og hver gang plassert foran et nytt utsnitt av det praktfulle vinterlandskapet. Opptakene er så perfekt synkronisert at betrakteren både optisk og musikalsk får en følelse av å stå midt i og være en del av bandet som står og spiller endeløse variasjoner av elementære country-akkorder uendelig langt fra sivilisasjonen. I dette verket klarer Kjartansson å knytte kategoriene performance og videoinstallasjon sammen til en overbevisende helhet. For det egentlige kunstverket oppstår først når de ensomme fremføringene i det sublimе fjellandskapet er festet på video og opptakene er synkronisert.

“My pop star days are over”, Ragnar Kjartansson explained programmatically in 2009. In previous years he had appeared as front man in bands like *Kanada*, *The Funerals* and the electro-glam-rock quintet *Trabant* and recorded a series of albums; the visual arts played more of a subordinate role prior to 2005. Although his artistic focus has moved toward performance, music remains a central aspect of his work. In *The Great Unrest* (2005), a 4-week permanent performance in an abandoned, small theatre on the southern coast of Iceland, he played monotone blues chords on his guitar while wearing a knight costume and surrounded by theatre trash and cast-off analogue music machines. With *Schuhmann Machine* (2008), another musical duration performance was created for Manifesta 7. *God* (2007), a third important work on the borderline between music and art, based on a live performance, also found its final form as a video installation.

The End – Rocky Mountains was conceived of as a multi-screen video installation from the start, and was

shown in 2009 in the Icelandic Pavilion at the Biennale di Venezia. In five videos, Kjartansson and the multi-instrumentalist Davíð Þór Jónsson intone a halting country-folk song in Davy Crockett outfits against the majestic background of the snow-capped Rocky Mountains. In each of the five individual films, the musicians play alternating instruments (guitars, banjo, bass, drums & grand piano), in front of alternating images of the heroic winter landscape. Due to the perfect synchronisation of the recordings, the viewer has both the visual and the musical impression of standing in the midst of a band playing endless, basic country chords far away from civilisation. With *The End – Rocky Mountains*, Kjartansson unites performance and video installation to form a compelling unit. The lonely performances in the sublime alpine world first become the actual work through the medium of video and the subsequent synchronisation of the individual films.

MARKUS RICHTER

Ragnar Kjartansson, *The End: Rocky Mountains*, 2009

